

между какви люде отиваше единствената му дъщеря? Тъй кротка и смирена, тя не бѣ промълвила нито дума за упрѣкъ или непокорство, при вестъта за тази неочаквана женитба. Бѣше ли сърдцето ѝ доволно, не изпитваше ли това младо момиче, почти дете, боязнь като отиваше между люде, на които не познаваше дори езика ... Не бѣха ли тѣ убили брата му Бодуенъ! Защо, защо, той се бѣ съгласилъ да я омѣжва така рано ... За мигъ горещо разкаяние изпълни сърдцето му. Ала бѣ вече късно.

Кочията, заобиколена отъ деспота и придружаващитѣ ги люде, летѣше съ чудна бързина къмъ далечнитѣ стряхотни планини на българитѣ. Малката бѣла рѣка и синьото трептящо було ставаха все по-дребни и по-дребни... Можеби той ги виждаше за последенъ пѣтъ ...

И изведнѣжъ, сякашъ клѣцнатъ отъ зловещо предчувствие, императорътъ пришпори Морѳ, спусна се подиръ отдалечаващата се дружина, настигна кочията и язди нѣколко време редомъ съ нея.

На прозорчето се явиха теменужнитѣ, ясни очи на Изабелъ, грѣйнали отъ радост. Анри свали кожената си шапка, размаха я бавно три пѣти, усмихна се:

— Добъръ пѣтъ, Изабелъ!

Гласътъ му се загуби въ тропота на конетѣ и колиѣтѣ. Той почна да изостава назадъ, следъ това се спрѣ на единъ кръстопѣтъ и дълго следи съ взоръ чезнешето шествие

Снѣгътъ, който отъ сутринята бѣ престаналъ да валя, отново почна да се стели: тиха, танцуваща мрежа отъ бѣли искри.

15.

Звѣнциѣ на шейната весело ехтѣха изъ горския пѣтъ, смѣсени съ пѣстрото чуруликане на Белослава, която непрестанно сочеше на другарката си блесналитѣ въ зимно слънце прѣспи. Снѣгътъ скриптѣше като коприна подъ бързитѣ копита.

Ала Мария повече мълчеше, съ нахлюпенъ до веждитѣ калпакъ отъ нурки, дърпайки съ корава рѣка юздитѣ на конетѣ. Или отвърщаше на полусрички, подвиквайки